

Гордѣеше се съ професията си.
Журналистъ. Човѣкъ на перото.
Представителъ на пресата.
Обществено мнение!

Но най-много се радваше на карта за безплатно пжтуване по желѣзниците — първа класа.

Седналъ понѣкога самъ въ купето, съжжляваше, че нѣма пжтуещи фотографии.

Де живѣеше, се хранѣше — никой не знаеше.

Виждаха го само по улици, редакции, учреждения и кръчми.

Единъ день двамата съграждани — Сандо и адвокатътъ спокойно се разхождаха изъ столицата и равнодушно гледаха на всичко наоколо. Стигнаха градската градина. По дъсчена ограда на театра — всевъзможни реклами и обявления не имъ правѣха никакво впечатление.

Но ето Сандо широко отвори очи.

Голѣма, бѣла афиша прикова вниманието му:

Концертъ

на

КВАЗИМОДО

— Що е туй?!... гледай, Иване!...

Иванъ погледна.

— Квазимодо!...

— Да, Квазимодо!...

И спомниха концерта, афишитѣ по стенитѣ и младежката шег... но кой... съ кого се шегува тука въ София?...

Вървятъ по-нататъкъ — сжщи афиши...

Концертъ

на

КВАЗИМОДО

Прочутъ виолонистъ